

SEBASTIAN FITZEK

Šialená hra

Psychotriler

EDÍCIA
MIMO ZÁKONA

O autorovi – rozhovor so Sebastianom Fitzekom:

Kedy ste si všimli, že máte talent na písanie?

Keď som bol dosť starý na to, aby som si sám písal ospravedlnenky do školy.

Akú radu by ste dali zatiaľ neobjaveným autorom?

Aby sa na seba dívali ako na románovú postavu, najlepšie ako na šťastného hrdinu svojej vlastnej knihy. Vo väčšine prípadov utrpí hlavná postava v priebehu deja jednu porážku za druhou. Vyhráva len raz: v grandióznom finále. Odmietnutia, porážky, neúspechy sú teda úplne prirodzené a potrebné súčasťou každého dobrého príbehu, a preto aj príbehu vlastného života.

Aký detský sen ste si zatiaľ nesplnili?

Vládu nad svetom a zmluvu na nahratie platne s mojou skupinou.

Ktorú postavu z vášho nového psychotrileru „Šialená hra“ by ste raz rád stretli?

Diesela. Ale toho už stretávam takmer každý deň, keďže pre tohto blázna existuje skutočný vzor.

Sebastian Fitzek, ročník 1971, študoval právo a pol semestra veterinárnu medicínu a pracoval v rozhlase ako šéfredaktor a programový riaditeľ. V roku 2006 mu vyšla prvá kniha. Jeho debut, triler „Terapia“, sa s prekvapivým úspechom vyšplhal na vrchol rebríčkov bestsellerov, bol preložený do mnohých jazykov a práve sa pripravuje jeho filmové spracovanie. „Šialená hra“ je jeho druhý triler. Sebastian Fitzek žije so svojou priateľkou, jedným koňom, dvoma králikmi a tromi psami v Berlíne. Viac o autorovi na www.sebastianfitzek.de

SEBASTIAN FITZEK

Šialená hra

TATRAN

Copyright © 2007 by Verlagsgruppe Droemer Knauer GmbH & Co.KG,
Munich, Germany

Translation © Linda Magáthová 2020

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2020

www.slovtatran.sk

Kniha bola zmluvne dohodnutá s agentúrou AVA international GmbH,

Nemecko (www.avainternational-de)

All rights reserved.

ISBN 978-80-222-1096-6

*Pre C. F.,
S láskyplnou spomienkou.
Bola si si taká istá,
že si ani
nevyčkala na finále.*

„Vedomá, zdanlivo nevyprovokovaná epizóda
vražedného alebo výrazne deštruktívneho správania
(k druhým).

Násilný čin pritom musí ohroziť,
zraniť alebo dokonca usmrtiť viacerých ľudí.“

*Definícia pojmu „amok“ podľa
Svetovej zdravotníckej organizácie (WHO)*

Osud mieša karty, my hráme.

Arthur Schopenhauer

Prológ

Telefonát, ktorý mu navždy zničil život, ho zastihol presne o 18.49. Pri výsluchoch, čo nasledovali, sa všetci čudovali, že si zapamätal presný čas. Všetci, teda polícia, jeho neschopný obhajca aj dvaja muži zo Spolkovej spravodajskej služby, ktorí sa najprv predstavili ako novinári a potom mu do kufra auta schovali kokain, sa čudovali, ako je možné, že si na ten okamih tak dobre spomína. Na čosi celkom nepodstatné v porovnaní s tým, čo sa stalo neskôr. Odpoveď na túto otázku bola celkom jednoduchá. Krátko nato, ako zdvihol slúchadlo, sa uprene zadíval na rytmicky blikajúci displej digitálnych hodín telefónneho záznamníka. Robil to vždy, keď sa chcel sústrediť. Očami hľadal bod, na ktorom by spočinuli. Šmuhu na okennom skle, záhyb na obruse alebo ručičku hodín. Akúsi kotvu, ktorej sa mohol zachytiť. Akoby jeho myseľ rovnako ako loď v prístave potrebovala bezpečne zakotviť a upokojiť sa, aby mohol rozmýšľať. Keď ho kedysi dávno, skôr ako sa toto všetko zomlelo, jeho pacienti konfrontovali s komplikovanými psychologickými problémami, zabodol pohľad do náhodnej kresby ťažkých drevených dverí ambulancie. Podľa toho, ako na ne cez tónované okná jeho súkromnej sterilnej ordinácie dopadalo svetlo, v nej videl súhvezdie, tvár dieťaťa alebo frivolný akt.

Keď o 18.47 a 52 sekúnd zdvihol slúchadlo, na prípadnú katastrofu ani nepomyslel. Preto spočiatku ani veľmi nevnímal. Pohľadom nepokojne blúdil po prízemí svojho mezonetového apartmánu na historickom námestí Gendarmenmarkt. Všetko bolo dokonalé. Jeho rumunská gazdiná Luisa odvieďla dobrú prácu. Ešte pred týždňom si myslel, že prechodné bydlisko

v novom centre Berlína, na ktoré ho nahovoril istý šikovný investičný bankár, sú doslova vyhodené peniaze. Pôvodne chcel tento luxusný apartmán prenajať, ale teraz je rád, že sa to realitným maklérom nepodarilo. Dnes tu môže Leoni prekvapiť štvorchodovým menu, vychutnajú si ho na strešnej terase s výhľadom na vysvietenú koncertnú sieň. A pritom jej položí otázku, ktorú mu dovtedy zakazovala.

„Haló?“

So slúchadlom na uchu prešiel do priestrannej kuchyne, ktorú mu dodali a namontovali len včera. Podobne ako ostatné kusy nábytku a zariadenia. Pôvodne býval na predmestí v malej vile s výhľadom na jazero neďaleko Glienického mosta medzi Postupimom a Berlínom.

Blahobyť, čo mu umožňoval takýto život, si mohol dopriať vďaka nečakanému úspechu v terapii, ktorý sa mu náhodou podarilo dosiahnuť ešte pred začiatkom vysokoškolského štúdia. V rozhovoroch plných empatie odradil zúfalú spolužiačku, čo prepadla na maturite, od samovraždy. Jej otec, podnikateľ, sa mu poďakoval malým balíkom akcií svojej vtedy takmer bezcennej softvérovej firmy. O pár mesiacov nato ich kurz cez noc vystrelil do závažných výšok.

„Haló?“ ozval sa ešte raz. Vlastne chcel práve vybrať z chladničky šampanské, ale teraz zastal a pokúsil sa sústrediť na slová, ktoré zneli na druhom konci telefónu. Márne. Hluk v pozadí bol taký hlasný, že rozoznal iba jednotlivé slabiky.

„Zlatko, si to ty?“

„... mrz... ma to...“

„Čo vravíš? Kde si?“

Rýchlymi krokmi prešiel k základni telefónu, ktorá stála v obývačke na stolíku priamo pred veľkými panoramatickými oknami s výhľadom na divadlo.

„Počuješ ma lepšie?“

Samozrejme, že nie. Jeho telefón mal v celom dome rovnako dobrý signál. Mohol s ním dokonca nastúpiť do výtahu, odviezť sa hoci aj celých sedem poschodí nadol a objednať si oproti

v lobby hotela Hilton kávu, a stále dobre počul. Príčina zlého signálu zaručene nebola uňho v telefóne, ale u Leoni.

„... dnes.... už nikdy...“

Ďalšie slová zanikli v prerývanom staccate šumov, podobne ako keď sa staré analógové modemy pripájali k internetu. Vzápätí zvuky v slúchadle tak náhle stíchli, až si myslel, že niekto prestrihol kábel. Odtiahol slúchadlo od ucha a pozrel sa na zelenkavo svetielkujúci displej.

Spojenie aktívne!

Znovu si priložil aparát k uchu. Práve včas, aby počul jediné zreteľné slovo, než znovu zaznela kakofónia zvukov vetra a porúch. Slovo, podľa ktorého jednoznačne spoznal, že s ním naozaj chce hovoriť Leoni. Že niečo nie je v poriadku. A že slzy, s ktorými zo seba dostala tých pár hlások, čo ho budú prenasledovať najbližších osem mesiacov každý deň, neboli slzy šťastia: *mŕtva*.

Mŕtva? Pokúsil sa v tom nájsť nejaký zmysel, preto sa jej spýtal, či chce povedať, že ich schôdzka je mŕtva? Zároveň sa ho zmocnil pocit, ktorý inak poznal len zo šoférovania v neznámom prostredí. Pocity, pri ktorom si na prázdnej svetelnej križovatke inštinktívne zamykal dvere vodiča, keď sa k jeho Saabu blížil nejaký chodec.

Hádam len nie dieťa?

Uplynul mesiac, odvtedy čo našiel v koši prázdny obal od tehotenského testu. Nepovedala mu o ňom. Ako vždy. Leoni Gregorová bola málovravná a tajomná, aspoň tak sa o nej dobromyseľne vyjadroval pred ostatnými. O čosi menej dobromyseľní ľudia by ju nazvali uzavretou alebo jednoducho čudnou.

Na prvý pohľad pôsobili ako pár, ktorý by sa dal bez problémov zvečniť na jednu z tých ilustračných fotiek, čo bývali v nových fotorámikoch ako atrapa na podporu predaja. Motív: šťastní novomanželia. Ona, jemná kráska s pleťou v odtieni trstinového cukru a tmavými kučeravými vlasmi, pri nej mladistvý tridsiatnik s príliš dokonalým účesom, v jeho veselých očiach akoby horela iskrička údivu nad tým, že má po svojom

boku takú dobre vyzerajúcu ženu. Navonok tvorili harmonický pár. Ale charakterovo ich delila celá priepasť.

Kým on jej už na prvom rande odhalil celý svoj život, Leoni o sebe prezradila len to najnutnejšie. Teda len to, že v Berlíne nežije dlho, že vyrástla v Južnej Afrike a jej rodina prišla o život pri požiari v jednej z tamojších chemických fabrík. Okrem toho mu svoju minulosť prezentovala ako ošúchaný denník s povytáranými listami. Na narýchlo popísaných stránkach však miestami chýbali celé odseky. A vždy, keď chcel zaviesť reč na chýbajúce fotografie z detstva, na najlepšiu priateľku, ktorú nemala, alebo na sotva viditeľnú jazvu nad ľavou lícnou kosťou, Leoni okamžite zmenila tému alebo zľahka pokrútila hlavou. Aj keď sa mu pritom zakaždým v hlave rozozvučal poplašný signál, vedel, že ani jej úzkostlivo strážené tajomstvá by ho neodradili, aby si vzal Leoni za ženu.

„Čo tým chceš povedať, zlatko?“ Priložil si telefón k druhému uchu. „Leoni, nerozumiem ti. Čo ťa mrzí? Čo ,už nikdy‘?“

Neodvážil sa spýtať, *kto alebo čo je mŕtve*, hoci nepredpokladal, že ho na druhom konci telefónu vôbec počuje. Rozhodol sa.

„Dávaj pozor, zlatičko. Spojenie je mizerné, ak ma počuješ, zlož, prosím ťa. Hneď ti zavolám späť. Možno potom...“

„Nie, nie! NIE!“

Odrazu bolo spojenie úplne čisté.

„No, konečne,“ zasmial sa krátko, ale vzápätí sa zarazil. „Znieš tak zvláštne. Plačeš?“

„Áno, plakala som, ale to nie je dôležité. Len ma vypočuj, prosím ťa.“

„Stalo sa niečo?“

„Áno. Ale nesmieš im nič veriť!“

„Čo prosím?“

„Never im, čo ti povedia. Dobre? Nech to je hocičo. Musíš si...“ Zvyšok vety znovu zanikol v škripavom zvuku rušeného signálu. Vtom sa celý vystrašený strhol, prudko sa otočil a pozrel sa na vchodové dvere.

„Leoni? Si to ty?“

Povedal to naraz do slúchadla aj k dverám, od ktorých zaznelo hlasné a rázne zaklopanie. Tajne dúfal, že za dverami konečne stojí jeho priateľka a za zlý príjem môže len výťah.

Iste. To by dávalo zmysel. „*Je mi ľúto*, zlatko, budem meškať. Doprava z práce, touto cestou *už nikdy* nepôjdem. Som totálne *mŕtva*.“

Ale čomu nemám veriť? Prečo plače? A prečo klope na dvere?

Dnes predpoludním jej poslal do kancelárie daňového úradu, kde pracuje ako pomocná sekretárka, po kuriérovi kľúč od bytu. Spolu s listočkom, že si má otvoriť noviny *Frankfurter Allgemeine* na strane tridsaťdva. Tam bol vytlačený inzerát, ktorý si objednal: kresba s cestou k jeho bytu.

Ale aj keby si zabudla kľúč: ako by sa ona – alebo ktokoľvek iný – mohol dostať až hore bez toho, aby mu o tom vrátnik dal vedieť?

Otvoril dvere a otázky ostali visieť vo vzduchu. Namiesto nich sa natisla ďalšia otázka, pretože muža, ktorý pred ním stál, nikdy v živote nevidel. Podľa jeho výzoru sa zdalo, že fitness centrá nemá vo veľkej obľube. Pod bielou bavlnenou košľou sa mu vydúvalo také veľké brucho, že nebolo vidieť, či mu ošúchané flanelové nohavice držia na pupku, alebo má opasok.

„Ospravedlňujem sa, že vás vyrušujem,“ začal muž a pritom sa palcom a prostredníkom ľavej ruky dotkol spánku, akoby mal o chvíľku dostať záchvat migrény.

Neskôr si nemohol spomenúť, či sa neznámy vôbec predstavil alebo či mu dokonca ukázal nejaký odznak. Ale už jeho prvé slová zneli tak rutinovane, že to okamžite pochopil: tento muž vnikol do jeho sveta z profesionálnych dôvodov – ako policajt. A to nebolo dobré. To vôbec nebolo dobré.

„Mrzí ma to, ale...“

Ó, bože. *Mama? Brat? Prosím, nech to nie je synovec*. V duchu si prešiel všetky možné obete. „Poznáte istú Leoni Gregorovú?“

Policajt z kriminálky si krátkymi tučnými prstami poškrí-

bal husté obočie, ktoré ostro kontrastovalo s jeho takmer celkom plešatou lebkou.

„Áno.“

Bol príliš zmätený, aby cítil narastajúci strach. Čo má toto všetko spoločné s jeho priateľkou? Pozrel sa na slúchadlo, ale displej telefónu ho ubezpečil, že spojenie sa neprerušilo. Kto vie prečo sa mu zdalo, že za posledných pár sekúnd mu prístroj v ruke oťažiel.

„Prišiel som čo najrýchlejšie, aby ste sa to nemuseli dozvedieť z večerných správ.“

„Čo také?“

„Vaša životná družka... no, pred hodinou mala ťažkú auto-nehodu.“

„Ako prosím?“ Telo mu zaplavil pocit neveriteľnej úľavy a až teraz si uvedomil, ako sa v ňom nahromadil strach. Takže takto sa musí cítiť človek, ktorému zavolá lekár a oznámi mu, že došlo k omylu. A že je všetko v poriadku. Iba omylom zamenili skúmvku s testom na HIV.

„To má byť vtip?“ spýtal sa takmer so smiechom, ale policajť sa naňho len nechápavo pozrel.

Priložil si slúchadlo k uchu. „Zlatko, niekto s tebou chce hovoriť,“ povedal. Ale keď chcel odovzdať slúchadlo policajťovi, zarazil sa. Niečo nie je v poriadku. Niečo sa zmenilo.

„Zlatko?“

Žiadna odpoveď. Rušivý šum zrazu znel rovnako silno ako na začiatku telefonátu.

„Haló? Miláčik?“ Otočil sa, strčil si ukazovák voľnej ruky do ľavého ucha a rýchlymi krokmi prešiel na druhý koniec obývačky k oknu.

„Tu je lepší signál,“ povedal policajťovi, ktorý ho pomaly nasledoval do bytu.

Lenže ukázalo sa, že je to omyl. Práve naopak. Teraz už nepočul vôbec nič. Nijaké dýchanie. Nijaké slabiky, čo nedávali zmysel. Nijaké útržky viet. Dokonca ani ten šum. Nič.

Vtedy po prvý raz pochopil, že ticho dokáže spôsobiť takú bolesť, akú nespôsobí ani najväčší hluk.

„Veľmi, veľmi ma to mrzí.“

Policajtova ruka mu spočinula na pleci. V zrkadlovom odraze panoramatického okna videl, že muž stojí úplne pri ňom, delí ich len pár centimetrov. Zrejme s tým mal skúsenosti. S ľuďmi, ktorí sa zrútili, keď im oznámili takú správu. Preto zastal tak tesne pri ňom, aby ho mohol zachytiť. Keby náhodou spadol. Lenže to sa nestane.

Nie dnes.

Nie jemu.

„Počujte,“ povedal a obrátil sa. „O desať minút očakávam Leoni na večeru. Keď ste mi zaklopali na dvere, práve som s ňou telefonoval. Vlastne s ňou *telefonujem* aj v tejto chvíli a...“

Kým dopovedal poslednú vetu, premýšľal, ako to asi znie. Šok, taká by bola diagnóza, keby sa ho na to spýtali ako nezainteresovaného psychológa. Ale dnes nie je nezainteresovaný. Práve sa stal nedobrovoľným hlavným hrdinom tejto divadelnej hry. Pohľad do policajtových očí ho nakoniec obral o silu hovoriť ďalej.

Nesmieš im veriť, čo ti povedia...

„S ľútosťou vám musím oznámiť, že vaša partnerka Leoni Gregorová pred hodinou cestou k vám zišla z jazdného pruhu na diaľnici. Narazila do semaforu a do domu. Zatiaľ nevieme nič presnejšie, ale jej vozidlo sa okamžite vznietilo. Je mi to ľúto. Lekári už pre ňu nemohli nič urobiť. Bola na mieste mŕtva.“

Neskôr, keď lieky na upokojenie pomaly prestávali účinkovať, mu prenikla do vedomia spomienka na niekdajšiu pacientku, ktorá raz pred dverami akejsi drogérie odstavila detský kočiar. Iba si zabehla kúpiť tubu sekundového lepidla. Na topánkach s vysokými podpätkami sa jej totiž uvoľnil podpätok. Keďže bolo chladno, najprv dobre pozakrývala svojho päťmesačného

Davida a potom vošla do obchodu. Keď o tri minúty vyšla von, detský kočiar bol stále pred výkladom. Lenže prázdny. David zmizol a nikdy sa nenašiel.

Počas terapeutických rozhovorov s duševne zlomenou matkou sa sám seba často pýtal, čo by sa asi odohrávalo v jeho vnútri. Čo by cítil, keby odkryl deku kočiarika, pod ktorou bolo zvláštne ticho. Myslel si, že bolesť tej ženy nikdy v živote neprecíti. Dnes už vie, aké to je.

I. časť

**O osem mesiacov neskôr.
Dnes.**

Pri hre prezrádzame,
akí sme ľudia.

Ovídius

1.

Slano. Hlaveň pištole v jej ústach chutila nečakane slano.

Vtipné, pomyslela si. Nikdy mi nenapadlo strčiť si do úst služobnú zbraň. Ani len zo žartu.

Po tom, čo sa stalo so Sarou, často myslela na to, že pri niektorej akcii jednoducho vybehne z úkrytu. Raz celkom nezabezpečená, bez ochrannej vesty, napochodovala k ozbrojenému šialencovi. Ale ešte nikdy si nestrčila medzi pery revolver s roztraseným pravým ukazovákom na spúšti a necmúlala ho ako malé dieťa.

Dnes to teda bola premiéra. Tu a teraz v jej špinavej kuchyni na Katzbachstraße v berlínskej štvrti Kreuzberg. Celé predpoludnie zakrývala dlážku starými novinami, akoby sa chystala maľovať. Dobre vedela, aký svinčík dokáže narobiť v miestnosti veľkosti štrnástich štvorcových metrov jedna guľka, keď roztriešti človeku lebku a kosti a rozpráši krv a kusy mozgu. Na zaistenie stôb pravdepodobne vyšlú niekoho, koho pozná. Možno Toma Braunera alebo Martina Mariu Hellwiga, s ktorým pred rokmi chodila do policajnej akadémie. To je jedno. Na steny už Ira nemala dosť síl. Navyše sa jej aj minuli novinové háčky a plastovú fóliu tiež nemala. Takže teraz sedela chrbtom k drezu na rozheganej drevenej stoličke ako na koni. Laminovanú kuchynskú linku a kovovú výlevku môžu po zaistení stôp jednoducho vystrieľať hadicou. Tak či tak nebude veľmi čo zaisťovať. Všetci kolegovia by mohli na troch prstoch vyrátať, prečo to dnes ukončila. Prípado je jednoznačný. Po tom, čo sa jej prihodilo, by nikto príčetný neprišiel na nápad, že tu došlo k zločinu. Preto sa ani nenamáhal napísať list na rozlúčku.